

BAIRD T. SPALDING

**MODELUL
DIVIN**

BIRUINȚA ASUPRA MORȚII

Traducere din limba engleză:
ELENA GUGIAN

EDITURA  HERALD
București

Iisus a spus:

*„Lucrările ce le fac eu, le veți face și voi,
și le veți face și mai bine”.*

*Această carte este dedicată Marilor Spirite,
frații noștri de demult, care au urcat pe spirala
înălțimilor. Ei își dăruiesc ajutorul întregii
Omeniri, arătând neconținut calea ce duce
către Adevăr, Libertate și înaltele tărâmuri
ale Conștiinței și Înțelegerii.*

C UPRINS

SCHIȚĂ BIOGRAFICĂ	9
CAPITOLUL I	
FOTOGRAFII ALE UNOR EVENIMENTE DIN TRECUT	15
Întrebări și răspunsuri	20
CAPITOLUL II	
CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI!	23
Întrebări și răspunsuri	31
CAPITOLUL III	
EXISTĂ UN DUMNEZEU?	33
Întrebări și răspunsuri	40
CAPITOLUL IV	
VIAȚA VEȘNICĂ	43
Întrebări și răspunsuri	61
CAPITOLUL V	
MODELUL DIVIN	63
Întrebări și răspunsuri	72
CAPITOLUL VI	
FIȚI CONȘTIENȚI CĂ ȘTIȚI	75
Întrebări și răspunsuri	84

CAPITOLUL VII	
REALITATEA	89
Întrebări și răspunsuri	94
CAPITOLUL VIII	
BIRUINȚA ASUPRA MORȚII	99
Întrebări și răspunsuri	108
CAPITOLUL IX	
LEGEA ABUNDENȚEI	111
Întrebări și răspunsuri	115
CAPITOLUL X	
„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI”	117
Întrebări și răspunsuri	127
CAPITOLUL XI	
OAMENI CARE AU PĂȘIT ALĂTURI DE MAESTRI	129
CAPITOLUL XII	
CREZUL	135
ANEXĂ	140
ORIGINEA RELIGIILOR. ROLUL LUI IISUS	141
COMENTARIILE LUI IISUS LA PSALMUL 23	153

SCHIȚĂ BIOGRAFICĂ

Când este vorba de o explozie a interesului general față de o personalitate sau față de operele sale, așa cum s-a întâmplat cu cei care au citit *Viețile Maeștrilor*, poți fi sigur că ești călăuzit de flacăra spirituală a Adevărului.

În vremurile noastre, puțini scriitori au stârnit atâta interes precum Baird T. Spalding, al cărui nume a intrat în legendă atât în cercurile căutătorilor de Adevăr, cât și printre cei preocupați de metafizică din prima jumătate a secolului al XX-lea. Nu sunt mulți scriitorii care au atins un grad de înălțime a inspirației spirituale asemeni lui Spalding – spiritualitate ce cuprinsese întreaga lume la vremea aceea. Firea acestui om, felul în care i-a fost revelat mesajul (pe care urma să-l răspândească în lume) și Mesajul în sine, toate fac dovada vie a adevărului vorbelor sale, a cinstei și sincerității autorului.

Nenumăratele scrisori primite de pretutindeni pe toată durata vieții lui sunt mărturia ajutorului pe care cititorii l-au primit prin recepționarea mesajului din cărțile sale. Scrisorile au continuat să sosească încă mulți ani după ce autorul atinsese un înalt grad de spiritualitate.

Baird T. Spalding a trecut în lumea umbrelor la 18 martie 1953 la Tempe, în Arizona, la vârsta de 95 de ani. El și-a continuat cu un dinamism susținut activitatea în domeniul minier până la sfârșitul vieții.

Douglas K. Vorss, editorul său, îl cunoștea probabil pe Spalding mai bine ca oricine datorită prieteniei lor care dura de ani de zile. Iată un extras din alocuțiunea rostită de acesta la 22 martie 1953 la Tempe, la slujba oficiată în memoria lui Spalding:

Spalding era un răbdător și umil slujitor al tuturor celor pe care-i întâlnea. Oricare ar fi fost împrejurările, el nu îngăduia să fie prezentat auditoriului ca o personalitate ce a realizat lucruri deosebite.

Din 1935, am avut șansa unică de a călători cu el prin mai mult de două sute de orașe din America de Nord. Cu toate că am trăit în strânsă comuniune cu el douăzeci și patru de ore pe zi în toți acești ani, vă pot spune cu toată sinceritatea că, după părerea mea, nimeni nu a înțeles cu adevărat acest mare spirit, deoarece avea activități foarte diverse, pe diferite planuri. Formulând aceste impresii personale sunt sigur că veți înțelege că le fac publice cu multă umilință, întrucât Spalding nu ne era doar prieten, ci mulți îl socoteam asemenea unui părinte.

Nu știu să existe pe lume vreun oraș prin care Spalding să fi trecut fără să fi fost primit într-o casă și fără să fi fost poftit la masă. Era bine-venit oricând și oriunde. În ultimul sfert de secol, trăia cu te miri ce, ca o pasăre. Atinsese un nivel la care viața materială nu mai avea niciun fel de însemnătate. Nici eu, nici tovarășii mei nu știm cât câștiga. Nu a murit ca un om bogat. Deținea puține bunuri materiale. Marea moștenire pe care ne-a lăsat-o a fost descoperirea unică a învățaturii lui Iisus.

Spalding n-a scris niciun rând și nici n-a ținut conferințe în vederea vreunui profit bănesc. Era ca

un canal deschis pentru toate sumele ce-i parvneau, căci imediat le împărțea celor aflați în nevoie. Habar nu aveam cât de întinsă a fost rețeaua lui filantropică, fiindcă toți cei nevoiași, apelând la el, primeau pe loc tot ce avea la el în acel moment. În consecință, din această perspectivă a fost dintotdeauna un om prosper; într-adevăr, nu cunosc pe altcineva care să fi fost mai bogat decât Spalding. Mulți dintre noi îl invidiam pentru reușita-i excepțională la care ajunsese printr-o înțelegere profundă atinsă de timpuriu.

Sunt șaiszeci și cinci de ani de când, spre sfârșitul secolului al XIX-lea Spalding l-a descoperit pe Iisus și viața Marilor Maeștri. El a mers și a stat de vorbă cu Mari Maeștri în lumea vizibilă, la fel ca celebrul savant M. Steinmetz al cărui admirator era. Am văzut imagini cu Spalding și Steinmetz împreună cu Edison; ambii au prezis că va veni o vreme când vom putea face reproduceri după „Predica de pe munte” în limba și cu vocea lui Iisus din momentul rostirii acestei Predici.

Multe din descoperirile și revelațiile lui Spalding, la care îmi face plăcere să mă refer, au fost făcute pe întreg parcursul vieții sale și pretutindeni pe unde l-au purtat pașii. Am să amintesc modul cum i-au fost publicate cărțile. Prietenii care l-au cunoscut pe Spalding la Calcutta mi-au spus că, în cursul ultimilor ani ai secolului al XIX-lea, Spalding se hotărâse să scrie de mână câte ceva despre experiențele lui petrecute în India. Câțiva prieteni s-au oferit să le scrie la mașină. Spalding a fost de acord și s-a plimbat ani de zile cu aceste copii după el, împrumutându-le oricui.

Până la urmă, o eminentă femeie din Oakland i-a cerut consimțământul să tipărească pe hârtie

obișnuită o mie de exemplare, prin California Press din San Francisco, spre a le distribui prietenilor apropiați. Spalding s-a declarat de acord, după care a plecat în Anglia.

Cărțile au fost tipărite și distribuite cum fusese prevăzut. Șaizeci de zile mai târziu, și într-o manieră fenomenală, doamna respectivă a primit mai mult de douăzeci de mii de cereri pentru cartea respectivă. Când Spalding s-a întors din Anglia, a fost surprins de interesul stârnit de acele dezvăluiri ale sale și, prin urmare, i-a permis doamnei din Oakland să publice oricâte exemplare voiește.

După aceea, zeci de ani a primit vizitatori dornici de discuții ori a fost invitat să conferențieze despre cele scrise. După cină, avea obiceiul să organizeze o mică sesiune de întrebări și răspunsuri, putând astfel să dialogheze cu un mare număr de persoane. După ce își isprăvea treburile de inginer, răspundea numeroaselor întrebări ce se iveau în cursul acestor întâlniri. Vestea s-a răspândit repede printre publicul larg, dar toate acestea au încetat brusc atunci când Cecil B. DeMille l-a angajat pe Spalding consilier tehnic pentru partea biblică a filmului său „Regele regilor”.

Colaborarea mea cu Spalding a început cam prin 1930. Mă interesa în mod deosebit distribuirea cărților lui în întreaga lume. A fost un moment prielnic în epocă, de interes crescând față de Noile Idei atât în scris, cât și în studii cu specific spiritual.

S-a răspândit un zvon în întreaga țară cum că Spalding ar fi trecut la cele veșnice. Or, el trebuia să plece la 4 octombrie în India și să facă înconjurul lumii. I-am sugerat să mergem împreună la New York și să ne oprim în câteva orașe mai importante de pe

traseu, în ideea de a ne întâlni cu cititorii lui și a risipi astfel zvonurile ce îl declarau mort. Spalding a găsit că era bună ideea, cu condiția de a o materializa în următoarele treizeci de zile. La sfârșitul lui august 1953, am ales treizeci de orașe, pe care urma să le parcurgem în treizeci de zile. Am motivele mele să subliniez acest lucru, amintind că Spalding, până în ultimele lui clipe, a avut o energie debordantă. Nu se simțea obosit niciodată. Putea rezista două sau trei săptămâni fără a dormi mai mult de trei-patru ore pe noapte.

Nu-i trebuia niciodată nimic. Nu avea pretenția de a fi vreun mare lecuitor, medic, profet, psihiatru sau orice altceva de genul acesta. Vă pot asigura că și-a scris operele la fel cum vă așezați și voi să-i scrieți unui prieten. Niciodată nu a utilizat scrisul automat prin clarvedere, claraudiție sau vreo metodă asemănătoare. Nu era nevoie, deoarece îi cunoștea pe cei descriși (în cărțile sale) la fel de bine ca pe marii savanți sau sfinți precum dr. Steinmetz și dr. Norwood. Acesta din urmă fiind faimosul preot din New York și prieten apropiat al lui Spalding.

M-am gândit că toate acestea v-ar putea interesa, deși Spalding n-ar fi fost de acord, deoarece el socotea că forma fizică nu are nicio însemnătate în adevărata Viață a oamenilor. Amintiți-vă că a spus: „Hristos este în fiecare dintre voi”. Acest lucru voia el să fie adânc înțeles de fiecare. Era întrebat adesea: „Câți Maeștri sunt în Statele Unite?” Răspundea că trebuie să fie pe puțin o sută cincizeci de milioane – așa vedea el lucrurile. Fiecare trebuie să devină conștient de divinitatea sa și de Unitatea sa cu Dumnezeu și Hristos și nu să se supună dogmelor ori sectelor.

Dacă fiecare dintre voi ar sta aici în locul meu, ar relata o întâmplare ușor diferită. Însă niciuna nu ar semăna cu ceea ce v-ar fi transmis Spalding însuși ca om sau ca frate. Dar, răspunzând întrebărilor voastre prin intermediul scrierilor și convorbirilor sale, el nu-și precupețea defel timpul. Știu că a stat de vorbă o noapte întreagă cu un prieten pentru a-l ajuta să depășească un moment greu. Părea a avea un deosebit dar al intuiției, ce făcea din el un mare erudit și savant. A studiat la Heidelberg; a lucrat în multe laboratoare științifice de prestigiu, cu precădere în domeniul geofizic; a fost unul dintre pionierii cercetărilor în domeniul atomic.

Era dornic să-și ajute semenii pentru ca ei să se ajute, la rândul lor, în depășirea propriilor limite. Curioasă pare multora acea trăsătură a lui de a nu pune preț pe bunurile materiale. Asemenea lui Iisus, înțelegea că cel mai de preț lucru pe acest pământ este să ducem o viață întru Hristos și să ne lepădăm de limitări. Este exact ce am încercat și noi prin acest demers, deoarece știm că Spalding este în continuare cu noi și că avem șansa de a ne trăi Viața mergând pe calea arătată de el.

CAPITOLUL I

FOTOGRAFIILE ALE UNOR EVENIMENTE DIN TRECUT

Experiențele, descoperirile și revelațiile lucrărilor noastre de cercetare își au originea în călătoriile întreprinse de noi pornind de la cețurile din Himalaya până la întinderile deșertului Gobi, de la New York până în America Centrală și apoi America de Sud, de la San Francisco până în Filipine, din Alaska până în Canada.

Am lucrat în acest fel mai bine de patruzeci de ani, la început traducând arhivele găsite în Gobi, în Tibet și în India. Acest mod de a lucra a dus la formarea unei echipe de aproape douăzeci și șase de oameni interesați de tematica respectivă și care își aduceau contribuția în mod activ.

Treptat, oamenii de știință au început să ne acorde mai mult credit. Într-adevăr, acum doi ani (în jurul anului 1950), ei apreciau că, prin intermediul noului nostru aparat fotografic și prin ceea ce noi am numit „imagini ale trecutului”, vom reuși să ne întoarcem în trecut cu cel puțin un milion de ani și să oferim o imagine a civilizației de atunci.

Se poate considera remarcabilă posibilitatea plonjării în trecut cu scopul de a obține imagini autentice care să illustreze cele petrecute cu mii de ani în urmă. Ne

străduim mult în acest domeniu. Am avut onoarea de a demara lucrările cu ajutorul doctorului Steinmetz. Eu însumi am lucrat cu el și pe toată durata acestei colaborări n-a încetat să ne spună: „Vom construi o cameră, un aparat capabil să pătrundă în trecut și cu ajutorul căruia vom surprinde imagini ale evenimentelor, dacă ne dorim”. Nu numai că el ne-a descris aparatul, dar l-a și desenat. L-am construit după schițele lui și astăzi putem afirma că suntem capabili să fotografiem și să scrutăm întreaga istorie veche. Desigur, ar fi prea mult, dar vom selecta anumite evenimente. Oamenii de știință admit astăzi și cred cu tărie că putem pătrunde într-un trecut vechi de un milion de ani.

Cea dintâi experiență a noastră cu primul aparat a fost inițiată de dr. Steinmetz. Am lucrat cu el aproape nouă ani și mereu a afirmat că vom izbuti în cele din urmă să explorăm evenimentele trecute și urmările lor, în fapt arătând tot ceea ce au construit civilizațiile, ce procedee tehnice foloseau etc. Până la urmă am reușit.

Prima experiență vizează discursul inaugural al lui George Washington de la New York, în locul denumit astăzi The Federal Hall. Pe clișeele noastre pot fi recunoscuți toți demnitarii de la tribună și George Washington însuși umblând de colo colo prin fața mulțimii, rostindu-și discursul. La vremea respectivă, acest eveniment nu a putut fi captat pe nicio fotografie, căci pe atunci se pictau tablouri.

Acum avem imaginea reală, cu vocea lui George Washington înregistrată pe un disc. O bucată de vreme toată lumea a crezut că este vorba de un fals pe care l-am

fabricat folosindu-ne de tertipuri cinematografice. Dar acum putem arăta dovada pe orice aparat obișnuit de proiecție cinematografică.

Pornind de aici, am ajuns până la Predica de pe munte. Acum știm cu precizie că Iisus, ca om, nu era cu nimic diferit de noi. Cunoaștem istoria completă a familiei sale de acum douăzeci de mii de ani. Știm că familia lui avea o bună reputație și că El însuși era un om foarte influent, cu un caracter bine definit. Era înalt de 1,87 m și, dacă l-ați fi văzut în mijlocul unei mulțimi de oameni, v-ați fi spus numai decît: „Iată un om ce va înfăptui lucruri mărețe”. Și chiar le-a înfăptuit. Astăzi istoria o confirmă. Ne-am întors la scena de atunci și am reușit să obținem vorbele autentice.

Întrucât ne interesa nespuse întreaga viață a lui Iisus, l-am urmărit pe o lungă perioadă de timp. Mai mult, l-am cunoscut chiar pe omul Iisus în decursul mai multor ani și acum știm cu precizie că El chiar nu a murit cu adevărat.

Iisus din Nazaret n-a pretins nicicând că poate face mai mult decît orice om obișnuit. Știm acest lucru cu certitudine. Mai mult, ne-a spus el personal că moartea poate fi biruită.

Predica de pe munte a ajuns la noi ca o capodoperă spirituală. Așa o considerăm noi astăzi. Oamenii încep să o înțeleagă și să și-o însușească treptat.

Vă putem arăta că la predica de lângă lac nimeni nu i-a adus lui Iisus nimic, în afara tînărului care a venit cu cinci pâini și doi pești. Nu este o alegorie. Dacă ar fi fost, băiatul nu ar avea ce căuta în fotografie. N-am fi

surprins nici mulțimea aflată de față. Iisus a spus doar atât: „Așezați-vă și pregătiți-vă de masă”. Și hrană a fost din belșug pentru toți.

Mai avem cazul în care un discipol i-a zis lui Iisus: „Învățătorule, avem nevoie de pâine, dar mai sunt patru luni până la seceriș”. Iisus i-a răspuns: „Privește lanurile, spicele sunt coapte, gata de seceriș”. Și așa apar și pe imaginea fotografică.

Cu ajutorul acestor imagini, am putut corecta numeroase erori. Am lucrat opt ani la imaginea Predicii de pe munte până am reușit să-l identificăm pe Iisus. Noi am tot căutat un om asemănător celui pictat de Leonardo da Vinci.

Și iată o experiență interesantă legată de acest aspect. Trei dintre noi ne aflam la Vatican. Stăteam de vorbă cu un cardinal foarte în vârstă, care se interesa de progresele noastre cu imaginea Predicii de pe munte. Îl preocupa nespus tot ceea ce făceam și ne-a spus că am putea obține informații prețioase dacă, la recomandarea sa, ne vom duce la muzeul Luvru din Paris, la o anumită persoană, care ne va arăta scrisorile lui Leonardo da Vinci. Era o direcție nouă și am plecat imediat la Paris, înarmați cu cartea de vizită a înaltului prelat. Ajunși aici, ne-am dus direct la Luvru, unde am fost primiți cât se poate de amabil. Pe atunci, scrisorile lui Leonardo da Vinci se aflau toate acolo și putem face dovada.

Am avut mereu sentimentul că tabloul lui da Vinci îl reprezenta pe Iisus așa cum artistul l-a văzut aieva. Acest lucru a fost dovedit astăzi și avem scrisorile lui

da Vinci care demonstrează că el l-a văzut pe Hristos în chipul modelului ales spre a-l immortaliza. El spune că omul era tânăr, logodit, și că avea o lumină magnifică în priviri. Da Vinci l-a identificat cu Hristos, făcându-i portretul ca atare. Acestea s-au petrecut în perioada Renașterii, când se purta părul lung și barbă. Noi nu l-am văzut niciodată pe Iisus cu părul lung și cu barbă, îmbrăcat în robă. Posibil ca alte persoane să-l fi văzut astfel: așa scrie Leonardo da Vinci, cu mâna lui.

Doi ani mai târziu, artistul s-a hotărât să picteze un portret al lui Iuda. I-au trebuit doi ani de căutări ca să găsească o persoană a cărei înfățișare să oglindească trădarea. În cele din urmă, pe când mergea într-o dimineață printr-o zonă rău famată a Parisului, a zărit într-un colț omul căutat, cu părul vâlvoi, cu veșmintele zdrențuite, cu chipul apatic și îndobitocit.

Mergând către el, i-a zis: „Am pictat portretul lui Hristos iar acum sunt în căutarea cuiva care să vrea să-mi pozeze pentru portretul lui Iuda, trădătorul”. Omul, ridicând privirea, i-a spus: „Domnule, eu v-am pozat pentru chipul lui Hristos!”. Era același om. Da Vinci continuă să-l descrie în scrisorile sale, spunând că, dacă acest om nu l-ar fi trădat pe Hristos, el nu l-ar fi găsit niciodată în acest colț de mahala din Paris. Merge până într-acolo încât spune că, atunci când folosim expresia „Eu nu pot”, ne trădăm Christul nostru interior.

Astăzi putem demonstra că folosirea oricărui cuvânt negativ este o trădare a lui Hristos din lăuntru nostru. Da Vinci mai spune că nu s-a gândit niciodată să-l picteze pe Iisus, dar că a văzut imaginea lui Hristos pe acel chip.